

Nadkonfesijné kresťanstvo

Zamyslenie

Neustály úbytok veriacich, najmä v Európe, alebo len stále ten istý počet, berú cirkvi ako nie moc dobré znamenie, ale schopnosť túto vec prekonať, sa akosi nedostavuje. Viacmenej u európskeho človeka, kde je kresťanstvo vlastne najviac rozšírené, ale žiaľ po príchode tzv. duše vedomej /t.j.väčšieho vlastného sebauvedomenia, vedomejšieho, osobnejšieho a individualizovanejšieho chápania sveta/ sa stáva klasický spôsob realizovania viery nedostatočným. Človek chce byť viac v tom všetkom vedome prítomný, viac do veci a procesu zasahujúci, chce byť tiež určujúcim činiteľom. Cíti, že potrebuje priblížiť vieru osobným spôsobom do svojho vlastného života, cíti, že chce mať akoby vlastnejší, osobnejší obrad, ktorý slúži tomu vyššiemu nad sebou. Cítia pri vstupe do kostola, že možnosť vlastnej aktivity a sebarealizácie mu tu nie je umožnená, odtiaľ sklamaný odchádza. Človeku dnes nestačí slepá viera, naučená poslušnosť, verklíkujúci sa stokrát počutý obrad s amatérsky naťahovaným spievaním – chýba mu v tom skutočná hlboká myšlienka /česť výnimkám/, skutočné pravé umenie, skutočná vlastná vôľová sebarealizácia. Chce byť tvorivo aktívny. A tak sa ako jednotlivec oddeľuje a hľadá a sputuje sa vo vlastnom vnútri, cíti, že potrebuje, aby sa on sám stal chrámom pre Boha vo svojom vnútri. Realizuje teda vieru po svojom – spájajúc ľudí okolo seba a spolu meditatívne tvoriac – niekedy možno nábožensky a ezoterne plytko, primitívnejšie, atavisticky – ale predsa len tvorivo a samostatne. Alebo úplne na druhej strane sa uzavrie a prijme ateistické zmýšľanie – čudujúc sa ale, prečo potom jeho vnútro v predvianočnej dobe schytáva depresia, pocit vnútornej prázdnoty, alebo dokonca temnoty, keď pri troche zastavenia sa, začne vnímať svojho vnútorného dvojníka.

A tak myšlienku nadkofesijného kresťanstva, ktoré zblízuje kresťanov bez ohľadu na príslušnosť k akejkoľvek cirkvi, sa manifestuje v Obrade posvätenia človeka, o ktoré sa snaží Obec kresťanov – ako slobodné zoskupenie, môžeme zažívať ekumenickú ucelenosť kresťanských obradov ostatných cirkví, najmä v snahe o ich najpôvodnejšiu formu, ktoré dokonca vychádza ešte z predkresťanských mystérií, keď ľudia príchod Krista tušili a prorocky predvídali/ a najviac je zachované v katolíckej cirkvi. Prijíma kresťanských veriacich bez ohľadu na príslušnosť, či nepríslušnosť k akejkoľvek cirkvi, ktoré nepopiera – naopak svojim postojom ich význam pre históriu a pre svet umocňuje.

Perla Perpetua Voberová